

Brunfels: Kreuterbuch, 1535, Weisser senff.

Weisser senff.	Witte mosterd. (Sinapis alba)
Eruta ist weisser senff, ist gleicher maß hitzig wie der Senff also, das er nit wol on schaden genützet würt, mann brauche dann Latlauch, das ist, Laciucam darzû, darmit das hitzig unnd das kalt in ein temperament bracht werden. Seine krâfft. Rho gessen in der speiþ, reytzet zû unkeüscheyt. Der samen thût deþgleichen. Machet auch harnen. Jst hâfftig gû, und nütz dem bauch. Die wurtzel in wein gesotten, zeühet auß die gebrochenen beyn. Den samen in wein gesotten, und getruncken, ist gû so yemants ein scorpion gestochen hette.	Eruca is witte mosterd, is gelijke mate heet zoals de mosterd also dat het niet goed zonder schaden genuttigd wordt, men gebruikt dan slalook, dat is Laciucam daartoe, daarmee dat hete en dat koude in een temperament gebracht wordt. Zijn kracht. Rauw gegeten in de spijs wekt op tot onkuisheid. De zaden doen desgelijks. Maakt ook plassen. Is heftig goed en nuttig de buik. De wortel in wijn gekookt trekt uit de gebroken benen. De zaden in wijn gekookt en gedronken is goed zo iemand een schorpioen gestoken heeft.

Fuchs;

Van witte mosterd. Kapittel 99. (Sinapis alba, Brassica nigra)

Namen.

Witte mosterd wordt van de Grieken Euzomos en van de Latijnen Eruca geheten. Uit welke oorzaken echter gedachte namen dit kruid zijn geven geworden is voldoende in het Latijn aangetoond. De apothekers kennen deze witte mosterd niet, gebruiken de andere mosterd daarvoor.

Geslacht.

Van de witte mosterd zijn twee geslachten, een tamme, de andere wild. Wat echter voor onderscheid in dezelfde is kan man uit de gestalte die erna volgt licht en duidelijk afnemen.

Vorm.

De tamme witte mosterd heeft stengels een ellenboog hoog, daaraan groeien lange en smalle bladeren, diep ingesneden en gekerfd, die zijn aan smaak zeer scherp. Zijn bloemen zijn bleekgeel waaruit worden scheepjes gelijk lang, daarin brengt het zijn zaden welke klein is en vast. De wilde is de tamme zeer gelijk, doch in alle dingen kleiner en vooral met de bladeren, bloemen die niet zo erg bleekgeel, maar wat donkerder zijn en scheepjes.

Hun groeiplaats.

De tamme witte mosterd groeit in de hof daarheen het gezaaid wordt. Is ook net in ons land gekomen. De wilde groeit graag bij de wateren en in de steenachtige oorden daar waar dat water uitgelopen is.

Tijd.

De tamme bloeit de ganze zomer. De wilde echter in juni in welke tijd men het voornamelijk met de bloemen en scheepjes zoeken zal.

De natuur en samengesteldheid.

De witte mosterd heeft een natuur en samengesteldheid met de herik. Wat echter diezelfde is hebben we boven in 96ste kapittel aangetoond. [273, 274, 275]

De kracht en werking.

De tamme witte mosterd bladeren rauw in goede menigte gegeten wekken op tot onkuisheid, drijven de plas, bekrachtigen het verduwen en maken een zachte buik. Doch wanneer men het gebruiken wil dan zullen daartoe gedaan worden slabladeren, anders maken ze pijn in het hoofd.

Dat zaad weerstaat het gif der schorpioenen en spinnen. Verdrijft allerlei ongedierte zo aan lijf groeit. Desgelijks met honing vermengt en aangestreven neemt het weg allerlei ongesteldheid van het aangezicht. Met koeien of ossengal vermengt verdrijft het de zwarte mazelen. De zwarte vlekken of plekken onder het aangezicht, met azijn vermengt. Het is ook goed te gebruiken in de spijs, dan het maakt ze lieflijk. Zijn wortel in water gekookt en opgelegd trekt die gebroken benen eruit.

Zie verder: <http://volkoomenoudeherbariaenmedisch.nl> en : <http://www.volkoomen.nl/>